

Lạc đường

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

“Cà phê làm tôi say, thơ làm tôi mê còn đàn ông làm tôi chạy...”

- Cô đi xe kiểu gì đấy?

Anh nhìn tôi bức tức khi chiếc xe của tôi nằm ngã giữa đường. Túi đồ cồng kềnh của gã đàn ông lạ mặt vẫn lăn lốc.

Chuyến xe về nhà sau hai cuộc tình dang dở đã xui khiến cho tôi gặp anh. Anh là người đã va vào xe tôi. Anh bóp phanh gấp làm cho tôi sợ và ngã sóng soài trên đất. Cánh tay trái tôi bị va đập vào tay ga còn đôi chân bị bồng do ống xả đã bốc khói sau gần 1 h chạy xe.

Tôi đau. Mặt tôi nhăn nhó, tôi ôm cánh tay và không nhìn anh.

- Xin lỗi anh, tôi mất tập trung nên...

Anh đưa một tràng câu hỏi:

- Cô có biết luật giao thông không? Cô không muốn sống à?

Tôi thấy bức mình:

- Này anh, tôi xin lỗi anh rồi!

- Cô nghĩ sai là cứ xin lỗi là xong à? Đôi mắt anh nhăn nhó nhìn tôi

- Vậy anh định đòi tôi đền bù? Anh cũng mang vác một túi đồ lớn mà không giây buộc, cồng kềnh va tôi đó thôi.

- Còn cô? Sao đi xe máy mà dùng điện thoại, đeo tai nghe.

Ừ! Đúng là tôi sai...tôi im lặng trong ánh mắt bật lửa của anh. Đôi tay tôi tê nhức, còn chân đang phồng rộp và bỏng rát. Chiếc xe vẫn nằm lăn giữa

đường.

- Vậy anh không sao đúng không? Không xước mẻ gì? Còn tôi đang bị trừng phạt vì bị thương đây!

Anh nhìn tôi không nói nữa. Anh dựng xe lên và nâng tôi dậy. Tôi không thể đi nổi vì chân tôi bỏng rát. Vết bỏng đã phồng rộp lên.

- Hình như vết bỏng không nhẹ, tôi sẽ đưa cô vào viện được chứ?

Anh là chiến sĩ cảnh sát. Tôi thật không may khi va phải anh. Anh cướp mất linh hồn của tôi trong buổi trưa gắt nắng, trên con đường rộng và vắng người. Có thể tôi say nắng. Với anh cũng là một chút say nắng nhẹ. Nhưng tôi vẫn đủ tỉnh táo để biết, trên tay anh có đeo nhẫn.

- Em à! Sao em không học bơi nhỉ?

- Không. Anh biết em sợ nước mà!

- Thế nếu anh bị ngã xuống sông thì em có nhảy xuống cứu anh không?

Ánh mắt tôi nhìn anh cười ranh mãnh.

- Anh biết bơi mà!

- Nhưng giả sử anh không thể bơi vào được, em có nhảy cùng anh không?

- Thế nếu em nói có, anh có nhảy xuống không?

Anh cười vì sự dí dỏm của tôi. Anh luôn bắt tôi vào thế bí và hỏi vặn tôi đến khi tôi đầu hàng. Nhưng tôi cũng không vừa. Tôi là một đối thủ nặng kí với anh.

- Anh chưa gặp một người phụ nữ nào dám nhìn thẳng mắt đàn ông như em.

Tôi cười:

- Thì em nhìn người ta như dấu mắt vậy! Anh chàng nào ngu ngốc sẽ chết trong ánh nhìn của em đấy!

- Vâng! Đây là bí quyết chiến đấu của em...hì hì. Tôi cười ngộ nghĩnh.

Anh cũng ngốc vì chết trong đôi mắt tôi. Tôi vẫn nhớ lời tỏ tình của anh trong một ngày trời nắng như nổ pháo. Anh nói: “Nụ cười nhăn nhó và ánh mắt đầy thách thức của em hôm đó đã giết chết trái tim anh”.

Tôi lại kết thúc bằng nụ cười. Anh thích tôi cười. Nụ cười làm tan chảy trái những vết thương trong tim tan vỡ.

Sau hai cuộc tình với chàng yêu Thơ và người đàn ông cà phê, tôi chẳng yêu ai được nữa. Tôi đã dành tất cả sự ngây dại và bông bột của mình cho người đàn ông yêu cà phê. Anh ta bỏ rơi tôi trong ngày về ra mắt mẹ chồng và đòi cưới tôi để thỏa mãn nhu cầu cần lấy vợ của anh ta. Tôi đã trao cho anh sự trinh trắng và tâm hồn thơ mộng của mình. Anh coi tôi như một cốc cà phê để anh nhâm nhi, tận hưởng và lạc thú. Đàn bà với cà phê như hai thứ không thể thiếu trong cuộc đời anh. Tôi chỉ là đàn bà như li cà phê anh thưởng thức đều đặn. Tôi buông lời chia tay anh bên hai li cà phê mang ra muôn màng rồi gói tròn câu chuyện trong 10 phút.

Ngày tôi gặp chàng Thơ, người đã dành tặng tôi những bài thơ nồng nàn, tha thiết. Chàng thường bỏ quên tôi như những bài thơ chàng viết xong và cất vào ngăn tủ. Phụ nữ với chàng là nguồn cảm hứng bất tận cho những trang thơ chứ không phải là bến đỗ chàng dừng chân. Chàng không yêu phụ nữ, chàng chỉ yêu thơ.

Tôi nhận lời làm vợ anh - người đàn ông không thích thơ, không thích cà phê. Tôi thương anh. Anh đã một lần sụp đổ trong tình yêu và di vật cho mối tình tan vỡ kia là đứa con gái 7 tuổi. Anh đa tài, biết nội trợ và biết pha cà phê. Mỗi tội anh chẳng uống nên cũng chẳng muốn tôi uống. Với cả thơ và cà phê, anh lạnh nhạt với nó. Anh càng ghét nó hơn khi biết tôi đã từng yêu và mê đắm những người đàn ông ấy. Anh tuyên ngôn với tôi: Khi đàn ông đam mê thứ nào thái quá họ sẽ xếp chúng ta ở thứ hạng hai. Tình yêu ích kỉ lắm! Anh không chấp nhận là phương án hai của em đâu!

Sự kiên trì và nhẫn nại của anh đã thu phục tôi. Tôi bỏ cà phê, bỏ thơ và dĩ nhiên bỏ cả hai người đàn ông kia. Anh dùng cùn tẩy trắng trí não tôi, kìm ức tôi anh đã dùng mọi lửa đối chày. Tất cả chỉ còn tro tàn. Tôi thất bại vì anh là ông bác sĩ giỏi. Và vì anh, vì bé Hào, vì gia đình này rất cần một người phụ

nữ.

Trăng thu về, gió mơn trớn trên da thịt như chàng trai dịu dàng vuốt ve làn da con gái. Trăng tròn vành vạch, sáng rõ và to như chiếc đĩa tròn ngoi lên khung trời đen sẫm lấp lánh ánh vàng. Tôi và anh đưa bé Hào đi chơi. Tôi thương anh nhiều hơn yêu, phục anh nhiều hơn nhớ. Tôi cảm động trước trái tim của người đàn ông rộng lớn.

- Con gái? Con thích mua gì nào? Hôm nay trung thu bố và cô đưa con đi chơi. Con thích không?

Nó im lặng. Nó không thích tôi. Làm sao mà thích được khi tôi chuẩn bị làm dì ghê của nó. Mà chuyện gì ghê với con chồng là chuyện muôn đời.

Tôi từng mất bố, tôi hiểu rõ hơn ai hết cái cảm giác thiếu hụt của đứa con khi chỉ có nửa tình thương. Mẹ mãi là người phụ nữ quan trọng nhất của tôi. Nhưng tôi không có người đàn ông nào quan trọng cho đời mình. Bố mất khi tôi chưa học hết cấp II, khi tôi vừa chớm nở cái tuổi cần một người đàn ông định hướng thì bố đi bỏ ba mẹ con tôi ở lại. Nếu tôi là con bé, tôi cũng không chấp nhận bố tôi có người phụ nữ khác như tôi cũng ích kỉ mà không cho mẹ ngã ngao với những người đàn ông có ý định tiến tới.

Anh cầm khế tay tôi trên con phố đông người. Những cặp gia đình đi cùng nhau trong ngày lễ Trung thu rục rờ.

Con bé nhìn như có mối thâm thù với tôi.

- Con không thích bố cầm tay cô ta.

Nó nói nhanh và dứt khoát.

- Con hư vậy! Cô ấy rất yêu thương bố con mình.

Anh đưa lời khuyên nhủ con bé. Tôi lặng im trước cuộc đối thoại của hai cha con anh. Trong mọi tranh luận với con bé, tôi đều im lặng như thế. Tôi thương bé Hào như thương tuổi thơ thiếu hụt của mình. Để rồi ngày người đàn bà kia trở về thỏa mãn sự mong đợi của nó.

Người phụ nữ đã đến gặp tôi trước đó.

- Chị không xứng đáng với tình yêu của anh Tùng và bé Hào.

Tôi thốt lên trong mạnh mẽ với lời khẳng định dao búa.

- Đúng! Tôi không xứng đáng. Nhưng tôi.... Tôi biết gặp chị và nói chuyện với chị là không phải. Tôi cảm ơn chị nhiều lắm vì tôi biết chị đã yêu thương Tùng và bé Hào như thế nào trong thời gian qua. Nhưng chị ơi? Hào cần tôi. Tôi cũng cần gia đình của mình.

Ánh mắt chị nhìn tôi đầy hối đáp và vội vàng nhưng lại rất tỉnh táo và tự nhiên. Tôi cảm nhận đôi mắt của chị sâu hoáy sau chiếc chán rộng và hơi nhô cao.

- Sao tôi phải buông hạnh phúc của mình cho chị? Tôi cũng cần anh Tùng và cũng yêu bé Hào. Tôi sẽ làm một người mẹ tốt.

Tôi làm sao có thể làm tốt một người mẹ của bé Hào, tôi có thể cho con bé được cảm giác của một gia đình hay chỉ là những mảnh vỡ cố ghép lại khắp khềnh, chênh vênh. Tôi biết, chẳng có ai có thể yêu con bằng chính mẹ đẻ của nó.

- Nhưng... Chị đã làm mẹ chưa? Bé Hào cần tôi.

Câu nói của người đàn bà ấy rên xiết trong lòng tôi tê điếng. Làm mẹ - nỗi khát khao của bao người phụ nữ trong đó có tôi.

“Bé Hào cần chị? Chị có chắc anh Tùng cũng cần chị không?”. Tôi nghĩ nhưng không nói. Tôi cũng không biết chắc anh thực sự có cần chị nữa không. Nhưng tôi biết anh yêu tôi và cũng từng yêu người đàn bà này như yêu tôi vậy.

Tôi ra về, bỏ lại người đàn bà bé nhỏ, gầy gò bên li kem vẫn còn tan chảy.

Tôi quyết định chia tay anh, lấy cớ để hai cha con anh ghét tôi.

Tôi không biết mình có phải là người tốt bụng hay rộng lượng. Tình yêu làm gì có chỗ cho sự rộng lượng, bao dung. Tôi bỏ anh không phải vì anh, vì chị ta hay bé Hào mà vì tôi. Tôi không muốn mình sẽ sống dằn vặt trong những

ngày tháng sau này, khi tôi không tự tin để trở thành vợ, thành mẹ và xoa dịu những vết thương trong lòng hai con tim bé nhỏ kia đang từng ngày rạn vỡ. Tình yêu của chúng tôi có chương ngại quá lớn, khi tôi biết anh vẫn còn giữ chiếc nhẫn trong ngăn tủ.

Từ khi yêu tôi, anh không đeo nhẫn nhưng vẫn cất nó cẩn thận. Chút say nắng của tôi có đủ với tình yêu 7 năm và Bé Hào - kết tinh tình yêu của hai người. Khi người phụ nữ đó cũng có lí do lầm lỡ để ra đi và lí do chính đáng để trở về. Và khi tình yêu của tôi dành cho anh bắt đầu bằng một sự thương hại, kết thúc cũng chỉ là thương hại. Tôi hiểu, vì ai cũng có những phút lạc lòng và lầm lỗi. Với bé Hào, mất bố hay xa mẹ đều là điều tàn nhẫn.

Anh giận tôi, tôi đi, trốn chạy anh.

- Em đi đâu? Chúng ta nói chuyện một chút.

Anh ra lệnh cho tôi. Mệnh lệnh của một sĩ quan nhân dân: vừa nghiêm nghị, vừa quyết đoán và đầy thách thức. Tôi có thể thách thức với những người đàn ông khác trừ anh ra. Anh – người có đôi mắt kì dị nhất. Tôi nhận ra một đôi mắt có đầy những giằng co và sóng gió trập trùng.

Tôi theo bước chân anh. Anh đi nhanh, tìm chỗ và chọn nước uống cho tôi. Chúng tôi nhìn nhau, chẳng ai nói gì. Hơn 1 tháng, tôi chưa gặp anh. Anh có vẻ gầy hơn và đôi mắt vẫn cứ buồn.

- Anh cất lời: Em không có gì muốn nói với anh sao?

Tôi vẫn không nói:

- Em không còn yêu anh nữa đúng không?

Câu hỏi của anh chỉ làm tôi chìm trong sự im lặng. Tôi thực sự không biết nói gì kể cả lời xin lỗi. Tôi cũng nghĩ mình không có lỗi.

Tôi buông lời hỏi anh: Anh vẫn tốt chứ?

- Chỉ thế thôi sao? Em nghĩ anh tốt không? Khi em đi và nói với anh có người khác. Em vô trách nhiệm vậy sao?

Anh hỏi tôi về trách nhiệm. Tôi chẳng biết mình phải có trách nhiệm gì với anh. Tôi lại im lặng trong chuỗi âm thanh liên hồi với những ánh nhìn xa xăm mà tôi không nhìn anh dù chỉ một lần. Sự im lặng của tôi giết chết nỗi đợi chờ và lòng tự trọng của anh.

Tôi vẫn im lặng

- Im lặng là gì? Em đang thừa nhận anh chàng tại quán nước hôm trước là bồ mới của em sao? Em nói gì đi chứ? Em đang thách đố anh đó à?

Đôi mắt cương trực của anh lại xé nát tim tôi

- Anh nói đúng rồi! Em không còn gì giải thích nữa...

- Em...

Tôi bảo với anh, tôi không chịu đựng nổi việc yêu anh và nuôi bé Hào. Tôi có người khác rồi. Anh tát tôi rồi quay lưng đi không nói, không giải thích.

Nước mắt tôi chảy ghê gớm, cũng dài cũng mặn và đắng chát như ngày ra mắt mẹ chồng anh cà phê bảo tôi: Tau bảo nó phải lấy vợ gần, lấy con bé công chức y tá kia kìa. Cứ thích mấy đứa đâu đâu.

Thế đấy! Tôi khóc và chỉ khóc thôi. Tôi không trách anh, chỉ đau đớn như ai vừa cắt miếng thịt của tôi lìa khỏi cơ thể mình. Cứ thấy rỉ rích chảy máu và tê điếng.

Khi con gái lớn, người mà nó đến gần là bố. Nhưng tôi không có cái quyền đó. Tôi đi tìm người đàn ông nào thuộc về tôi. Nhưng tôi tìm kiếm và không thấy.

Tôi vẫn không bỏ thói quen uống cà phê mỗi sáng. Nhưng tôi chỉ hay uống cà phê một mình. Tôi những tưởng tìm một người đàn ông yêu cà phê. Chàng sẽ tự tay pha và cùng nhâm nhi với tôi li cà phê mỗi sáng. Nhưng không? Người đàn ông yêu cà phê thì thích tôi pha cà phê cho anh ta (nghĩa là phục tùng anh ta), người yêu thơ thì lại thích thơ hơn là yêu người làm thơ.

Tôi vẫn đợi trong sự cô đơn và nhớ anh – những mối tình của tôi bên li cà phê đắng ngắt, chẳng còn bốc khói. Tôi đi qua bao chàng trai ngọt và cũng

đắng, nóng rồi cũng nguội như li cà phê mang ra để quá giờ. Người ta không cho đá vào cà phê mà để cà phê nguội. Cà phê nguội thì làm sao uống được nữa. Và tôi lại thấy ...cô đơn!

Tôi đợi, đợi người đàn ông thuộc về mình. Anh sẽ kết thúc cuộc chơi của tôi trong màu đỏ rực rỡ với một chiếc nhẫn xinh xắn đặt lên ngón áp út và trói tôi lại bằng khuôn mặt thơ ngây xinh xắn tại mái nhà – nơi gọi là gia đình. Dù tôi biết điều đó cũng không phải là cuối hành trình. Vì tình yêu với tôi là những chuyến đi. Và có những lúc tôi đã lạc đường và đi về hướng khác. Nhưng tôi vẫn tin vì sai lầm có thể sửa chữa đúng không?